Leder 06/09

NORGE HAR OVER 400 KOMMUNER SOM, AVHENGIG AV prioriteringer og kompetanse, finner ulike løsninger når det gjelder boliger til utviklingshemmede. Det fører til dramatisk store forskjeller i botilbud og tjenester mellom kommunene.

En rapport fra NOVA (18/08) om organisering av boligsosialt arbeid viser at bostøtte, startlån, boligtilskudd, kommunale leieboliger og boligsosiale oppfølgingstjenester for de vanskeligstilte på boligmarkedet er spredt på mange organer/ enheter i den komunale forvaltningen. En slik organisering gjør det vanskelig å drive en enhetlig boligpolitikk.

Vi vet at noen steder samarbeider pårørende og utviklingshemmede ungdommer med kommunen om å planlegge borettslag. Kommunen skaffer tomter, mens beboerne benytter seg av Husbankens låne- og tilskuddsordninger for å finansiere bygging. Både ungdommene og pårørende opplever samarbeidet som fruktbart, og at kommunen strekker seg langt for å legge til rette for individuelle tjenester. Andre kommuner trenerer bevisst arbeidet med å bygge eller tilrettelegge boliger. Så lenge utviklingshemmede bor i foreldrehjemmet koster de ikke så mye, men i det personen flytter inn i egen bolig trer retten til hjelp inn for fullt, og kommunen må gjerne stille opp med ressurser hele døgnet. I mange fattige kommuner er ikke selve boligbyggingen, men lønnskostnadene som slår beina under budsjettet.

Atter andre kommuner har de siste årene bygget store omsorgskompleks der utviklingshemmede, mennesker med fysisk funksjonsnedsettelser og mennesker med rusproblemer og psykiske lidelser bor. Haugentunet i Alna bydel er nærmest for en boliggetto å regne med sine nærmerer 50 leiligheter for personer med ulike funksjonsheminger. På Sagene i Oslo er det planlagt tilsvarende stort kompleks med opp til 60 leiligheter. En ting er at slike omsorgsgettooer strider mot tanken om integrering og innkludering, men minst like problematisk er at tjenestene tilpasses institusjonen og ikke den enkelte. Her aner vi et gufs fra en nær fortid, en fortid vi trodde var tilbakelagt. Men med utgangspunkt i den fragmenterte organisering av virkemidler i mange kommuner, som ble nevnt tidligere, kan vi håpe at dette ikke er et ledd i en ønsket målrettet boligpolitikk. • • •

Sølvi